

Αν κάποιος πριν λίγα χρόνια μας έλεγε ότι μέσα σε 1,5 χρόνο θα είχαμε χάσει ότι με κόπο, θυσίες, και αίμα κερδίσαμε, ότι θα γυρίζαμε πίσω στην δεκαετία του 1960 με προοπτική να πάμε στο 1930, θα τον παίρναμε για τρελό. Και όμως συνέβη.

Τι έφταιξε και έγιναν όλα αυτά; Τι φταίει που οι εργαζόμενοι δεν δίνουν την απάντηση που πρέπει σε αυτούς που τους γυρίζουν στον εργασιακό μεσαίωνα;

Προσπαθώντας να δώσουμε απαντήσεις από την πλευρά των εργαζομένων, χωρίς να αποκλείουμε απόψεις και αιτίες πιστεύουμε ότι:

- Το καπιταλιστικό σύστημα που ζούμε έχει φτάσει στα όρια του. Η δίψα για υπέρ-κέρδη το έχει κάνει ασύδοτο. Οι τράπεζες, οι 'αγορές' το μεγάλο κεφάλαιο ανταγωνίζονται μεταξύ τους, τσαλακώνοντας στην κυριολεξία τους εργαζόμενους, ζητώντας όλο και πιο φθηνά εργατικά χέρια.
- Οι αστικές δημοκρατίες γίνονται λιγότερο δημοκρατικές. Έχουν αλωθεί από πολιτικούς - υπαλλήλους των μεγάλων συμφερόντων, των αγορών και των τραπεζών, που δεν διστάζουν ακόμη και να τους παραμερίσουν και να βάλουν τους ορίτζιναλ εκπροσώπους τους στην κυβέρνηση όπως έκαναν ήδη στη χώρα μας και την Ιταλία.

Έτσι οδηγούμαστε σταθερά σε μια περιφερειακή επαρχία της Ευρωπαϊκής Ένωσης ως φτηνό εργατικό δυναμικό, ενώ η εθνική μας ανεξαρτησία, ταυτότητα και κληρονομιά ληιδορούνται και ποδοπατούνται ξεπερνώντας κάθε όριο που υπήρχε.

Ο δημόσιος πλούτος της Ελλάδας σε επιχειρήσεις, σε γη και θάλασσα ξεπουλιέται. Οι τοκογλύφοι υποθηκεύουν όχι μόνο το δικό μας μέλλον, αλλά και των παιδιών και των εγγονιών μας.

ΤΙ ΔΕΝ ΕΓΙΝΕ

Έχουμε την γνώμη ότι από την αρχή, όταν έγινε φανερό που πάνε τα πράγματα, έπρεπε να σχηματιστεί ένα μέτωπο που θα ένωνε τους εργαζόμενους, τα φτωχά και μεσαία λαϊκά στρώματα σε μια καθαρή γραμμή αντίστασης και ανατροπής.

Μια τέτοια γραμμή αντίστασης **ενδεικτικά** και μόνο θα μπορούσε να περιέχει :

ΣΕ ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΕΠΙΠΕΔΟ

- **Στάση πληρωμών** στους τοκογλύφους δανειστές μας, που μας παίρνουν σε πανωτόκια πάνω στα πανωτόκια το 58 % του πλούτου που κάθε χρόνο παράγουμε. Διαγραφή του χρέους.

